

Manu Sastre

DIJOUS, 25 DE MAIG

Veig a través del vel una obscura sala de projeccions plena de gent que m'observa. Aixeco el braç i atravesso la fina capa que me'n separa d'ells. Sóc a dins, a dins la realitat. Sóc un personatge de ficció en un món real.

Mir al meu voltant i veig cares encisades per les llums projectades a la pantalla, no s'han adonat de res. El silenci de la sala contrasta amb les veus que surten dels altaveus. M'apropo a la persona que tinc al meu costat — trenta anys, pèl roig, pegós— i li demano que és el que estan veient.

L'home pareix sorprendre i amb un castellà enrari em contesta que són les pel·lícules de la secció oficial del MFA Planet Europe Festival de curtsmetratges. En acabar la sessió, s'encenen les llums i el públic surt de l'estat d'hipnosi col·lectiva que crea el cinema. L'home pèl roig d'abans m'explica que això només ha estat una petita mostra de tots els curts i documentals que es projecta-

ran els propers dies. Em conta que hi ha noranta-quatre curts a la secció oficial que provenen de diferents països europeus: Espanya, Irlanda, Anglaterra, Alemanya, Àustria, Suïssa, Polònia, Suècia, França, Holanda, Itàlia, Armènia... Interrumpo el seu discurs una mica estorat i li demano com és que en sap tant, de tot això. "No sé si hi tindrà res a veure", em respon. "Però potser perquè sóc el director del festival, Philip Rogan, un plaer". Després d'una breu xerrada em convida a la festa d'inauguració, a la cerveseria Das Braus. L'argument de beguda de franc i música en viu m'acaba de convèncer.

La sortida a l'exterior se'm fa una mica entranya. Com si hagués passat els darrers vint anys a un refugi nuclear i ara sentís per primer pic la aire fresc.

A la sala del Das Braus em faig un tip de cerveses i de canapès (veig tenir l'ocasió de felicitar la cuinera, Marta Rodríguez) i em deixo emportar per l'ambient de la sala.

La música de Miquel Gil s'encarrega d'amenitzar la meva digestió amb els seus

ritmes mediterranis, una mixtura agredolça d'alegria i malenconia.

El cinema amb la seva màgia pot suplir els sentits de la vista i l'oïda però no pot substituir pas el gust (ai! Els canapès de na Marta) el tacte o l'olfacte. Aquesta nit he arribat a la conclusió que és millor la celebració del cinema que el mateix cinema.

DIVENDRES, 26 DE MAIG

Avituallat amb un programa del festival em dirigeixo cap al taller d'edició AVID on m'han assegurat que aprendre els secrets de la edició digital. Una vegada allà les coses es comencen a tornar una mica estranyes.

Entro a una sala plena d'ordinadors, els assistents al curs escolten en silenci les explicacions del professor. "Bàsicament podeu manejar tota la edició des d'aquí" explica el professor. M'encamino cap a un seient buit quan la mà del professor

El cinema amb la seva màgia pot suplir els sentits de la vista i l'oïda però no pot substituir pas el gust (ai! Els canapés de na Marta) el tacte o l'olfacte. Aquesta nit he arribat a la conclusió que és millor la celebració del cinema que el mateix cinema

toca el teclat. El temps es congela. Estic al mig de la sala completament immòbil. El professor torna a tocar el teclat i vaig retrocedint a càmera ràpida fins a sortir de nou de la sala. M'estic una estona al terra, mig marejat, sense saber exactament que és el que m'ha passat.

Ho torno a provar. Entro a la sala, el professor continua parlant sense adonar-se de la meua presència i de sobte tot canvia. Em veig a mi mateix caminant a càmera lenta per la sala. Escolt la veu greu del professor com si parlés a trenta dues revolucions. "Poooooeeeeuuu cooontrooolaaar la veeeeellooociiiiiit

ambaaqueesta opcióóóóóóóóóó...", i a l'instant següent tot torna a la normalitat. Totes le mirades estan fixes en mi, sobretot quan em veuen sortir a corre curta de la sala. L'edició és sens dubte una de les armes més poderoses del cinema.

DISSABTE, 27 DE MARÇ

Són aproximadament les deu del matí quan arribo a la Fundació "Sa Nostra" per assistir a un altre curs. Aquest es presenta menys estressant que el d'edició. Es tracta d'un taller per a cineastes per aprendre a tractar i comunicar-se amb els actors.

Segons el llibre del festival, corre a càrrec d'un actor canadenc David Nerman. Però, ¿quina és la meua sorpresa quan veig al professor i em trobo amb una cara coneguda? És, ni més ni menys, que un agent del MI6, el servei secret britànic.

Dissimuladament m'apropo a ell com un assistent més al curs. Després de les

presentacions de cortesia li xiuxiuejo a l'orella, "¿Què? ¿Estàs en alguna missió secreta per vostra majestat?" L'home em mira amb cara de no entendre "S'equivoca vostèjo només sóc actor". Jo li faig un somriure amb complicitat i em mesclo entre els assistents al curs, no sense antes xiuxiuejar-li. "No es preocupi pel seu secret. Sóc una tomba".

Certament encara no sé què hi fa un espia britànic fent-se passar per actor, però ja diuen que, a vegades, la realitat és més estranya que la ficció. M'ho dirán a mi que sóc un personatge de ficció.

A la sortida del taller em vaig apropar a un dels assistents per demanar una mica de consell ¿què anar a veure, o què fer?

Es tractava d'un jove d'uns quinze anys que venia, ¡déu ni dò!, d'Armènia. Havia estat convidat pel festival per presentar els seus microcurts (menys d'un minut de duració) Vaig estar parlant amb ell una estona, em va contar coses esferidores de la guerra que havia sofrit el seu país durant quasi deu anys. Els seus curts, em va explicar, pretenien denun-

Els festivals estan pensats per una cosa però serveixen per a una altra. Són com una utopia, que no serveix per assolir-la sinó tan sols per caminar cap a ella

ciar i conscienciar sobre grans temes com la guerra. Gor Baghdassaryan es deia aquell simpàtic armeni, un nom difícil de pronunciar però també difícil d'oblidar.

DIUMENGE, 28 DE MAIG

Era l'últim dia del festival. El punt de trobada és la discoteca art decó on es feia l'entrega de premis del festival. Hi ha un ambient de tranquil·litat i bon rotllo en general.

Hi ha tots els participants a concurs així com els membres del jurat (que ara

recordi un anglès molt educat que es deia Guy Hamilton. Ah sí, i un amb pinta de *macarrilla* que era ni més ni menys que Juanma Bajo Ulloa)

Jo vaig seure com un espectador més i vaig veure com es feien les entregues de premis. Em va agradar veure com gent que fa feina sense un propòsit comercial definit (els curtmetratges no tenen tantes sortides com una pel·lícula) tinguin un reconeixement i certa compensació econòmica. Mai oblidaré la cara homida per les llàgrimes de la actriu Natalie Press (actriu del curtmetratge *Wasp*, gran guanyadora del festival) en rebre els premis.

Definitivament m'ha agradat aquesta experiència del festival i potser hi tor-

ni l'any que ve. Encara que no sé exactament perquè serveixen els festivals. Crec que no es tracta tant de guanyar un premi com d'esser un punt de partida de projectes, un moment de encontre entre amants del cinema, o un trampolí cap a altres coses.

Els festivals estan pensats per una cosa però serveixen per a una altra. Són com una utopia, que no serveix per assolir-la sinó tan sols per caminar cap a ella.

Sigui com sigui, torno a la meua pel·lícula, a la meua bombolla d'irrealitat, el personatges de ficció no en tenim altre. Potser tornir a sortir el pròxim any per veure com va aquest festival, qui sap, aquest món real vostre sempre dona sorpreses. 🍿

